

ABSTRAKT

Práce si klade za cíl přehodnotit a zpřesnit na základě novějšího bádání koncepty těla a ducha v díle *Musar le-mevin*, v dialogu s původní tezí Jörga Freye o odvoditelnosti Pavlova konceptu *sarx* z palestinské sapienciální literatury. První část práce je věnována pojmu *bašar* a jeho vztahu k hříchu, poznání a vyvolení. Druhá část se zaměřuje na pojem *ješer*, možnosti jeho překladu a jeho roli při vzniku konceptu *ješer ha-raʿ* jako původce zla. Třetí část analyzuje pojem *ruaḥ* a ukazuje, jak dílo rozvíjí své specifické učení o duchu. Závěrečná kapitola se pokouší lokalizovat dílo na pomyslné mapě konceptů těla a hříchu v intertestamentální literatuře a nastínit možnosti dalšího využití *Musar le-mevin* při studiu Pavlovy antropologie.

Práce dochází k závěru, že dílo rozvíjí představu o udělených podílech ducha, jež předurčují postavení a osud člověka. Práce dále ukazuje, jak do tohoto systému zapadá *ruaḥ bašar* jako označení lidí, jimž nebylo dáno poznat dobro a zlo. V pojmu *bašar* se stýkají tradiční biblické konotace pomíjivosti a pozemskosti s pesimistickou antropologií, jež předznamenává *Hodajot*, a s exklusivistickým sebepojetím komunity, která se cítí být spojena s anděly. Součinnost, již projevují *bašar* a *ješer raʿ* v činění zla, na jedné straně dosvědčuje pojetí člověka jako psychofyzické jednoty a tím vylučuje dualismus ducha a těla, a na straně druhé ukazuje na hříšnost celého člověka, pokud není vyvolen. V závěru práce ukazuje, jak se pojetí *bašar* jako celé hříšné lidské bytosti, liší od jiných soudobých koncepcí, jež spojují tělo s hříchem tak, aby ponechaly prostor pro jeho možné očištění.